

I konvoj

Sven var en sann sjöman,
trädde däck på stadigt ben.
Spred omtanke och kärlek,
kring hans hydda godhet sken.
En riktig hedersman,
alltid snar till skratt och glam.
Men innerst plikten själv,
av en fast och trogen stam.

Sen många år en svensk kapten,
en äkta sjömannsjäl.
I Broströms seglade han med frakt
för fria världens väl.
Han visste vad han gjorde,
att hans liv var satt i pant,
ty Hitlers vargar härjade
långt under skeppets spant.

I Atlantens mitt var det dags igen
för strid på ödsligt hav.
I fjärran dök ett slagskepp upp,
som eld och död dem gav.
Alla skingrades i vild panik
och flykt åt alla håll.
Men Sven blev kvar i modigt trots
med lugnet i behåll.

En granat slog ner med våldsam kraft
i bogen på *Jervis Bay*
I brand men ännu flott i rök,
envar fick rädda sig.
Vid sidan låg nån troget kvar
i ensam majestät.
På bryggans däck stod trygge Sven,
som flykten underlät.

När mörkret föll och tiden led,
dröp fienden så av,
men Sven med crew blev ännu kvar
att rädda män från havets grav.
De stannade hela natten
som ett livets sista hopp.
Först när ingen levande fanns kvar
var det dags att bryta opp.

Han styrde mot Newfoundland's kust
i hast för full maskin
med gossarna i stillat blod
som sett dödens hemska grin.
Sven ville sedan fara hem
så fort de nådde fram
till Göteborg och lastat skepp,
för han var av fast och trogen stam.
Hem till Göteborg och ut igen och ut
igen han var av fast och trogen stam.

(Text och Musik: B. Olander 1988)

Sven (till vänster) och hans styrman Berner då de steg iland i Newfoundland efter räddningsoperationen.

Den räddade besättningen från Jervis Bay under färden tillbaka till Newfoundland.